

(המשך מעמוד 43)

בריטיים מתקדמים ברחוב, ומולם מתייצב בים בנייה מקום, מאחרי מיתרסים מאולתרים, וממטירים עליהם אש צולבת. תמונת על הקירות ממהיטות את אותם מאורעות הדרמטיים. לידן תצלומים של קדושי המאבק, גיבורי המולדת. אין כאן זכר למלחמת ששת הימים, אך המבקר הישראלי נמשך אוטומטית אל האולם השני, המוקדש למלחמת רמדאן - מלחמת לפני הכיפורים. הוא ייעצר בעלי כורחו לפני ציור ענק, בגודל של כשלושה מטרים על שניים, המתאר את הרגע הגדול בחיי שני העמים: צליחת התעלה בידי הצבא המצרי.

הכל מתואר בפרטי פרטים: הצליחה ב"סירות הגומי, הטיפוס על הרמפות, ההסתייעות על מעוזי ברילב, הטיפוס האווירי, סמוך לציור מוצב מודל, המשחזר בדייקנות את פריצת הרמפה בסילונימיים, ה"מותזים מספינות של מכביי איש, שירותים מתארים את מיבנהו של מעוז ישראלי, ב"תיבות זכוכית מונחים פריטים שנמצאו ב"מעוזים - דף קרוע של צהרון ישראלי, מנות ברזל, פריטי ציוד.

סידרה של מפות גדולות על הקיר משחזרת את התפתחות המערכה מן היום הראשון ועד האחרון, בדייק ובקפדנות. המפות הראשונות מפארות את הצליחה ההיסטורית, אך המפות האחרונות מראות היטב את התקדמות צה"ל בגדה המערבית, למבואות סואץ ואיסמאעליה.

אין כאן הגומות או סילופים, אך יש הרבה גאווה שקטה. כאן אפשר להבין מדוע היה קל יותר לאנזור אל-סאדאת ל-

אחר - מעמד של מדינה בתיהם, מדינת-ישראל לעמיר. על ישראל יהיה ל"בחור בין שתי הדרכים. צלאח-אל-דין על סוסו הלבן, במוטיאון-המילחמה של פורט-סעיד, מכיר את ההשלכות הגורליות של ההכרעה.

ביציאת מהמוסיאון מתודעים לקבוצה של חיילים, השומרים על המקום. הם מקבלים את הישראלי בחמימות מצרית אופינית, ספוגטאנית. אחד מספר, בהיסוס, ש"נפצע במלחמת 1973. ההיסוס נעלם כאשר מגלה לו האורח הישראלי, כי נפצע בכיס פאלוג'ה במלחמת 1948. טוב שלא תהיינה עוד מלחמות, הוא אומר ולוחץ ידיים. פשוט, כן, אמיתי. וגם נכון.

חנות

דיוטי-פרי

אחרי שעה במוסיאון דרושות כמה דקות כדי לחזור אל המציאות שטור פתיגשמש של העיר השלווה, אל החיים השוקקים בשוק העממי. פורט-סעיד עדיין אינה יודעת מה צפוי לה. הגל הראשון של ההסתערות הישראלי לית נעצר בקאהיר. הגל השני שטף דרום, מה לעבר אל-אכסור, אסואן, אבו-סימבל, ארץ העתיקות מהמהמות. יובל צדדי זרם צפונה, לעבר אלכסנדריה. הגל הבא יגיע לפרט-סעיד. תמשוך אותו השמועה על אוצרות עירינגולה, ה"מהווה כולה חנות ענקית המשוחזרת מ"מכס. השיגעון הישראלי לצורכי-שמל - מכשירי טלוויזיה, וידיא, רשמי-קוללים,

צלאח-אל-דין במוסיאון תוכרת ואזהרה

טריאו - ימצא כאן גרעין עלי אדמות, ממש ליד הבית. ובכל חנות ובגנית יפות עניינים, המדברות כולן בקול רב.

מי שירצה להמשיך מכאן דרומה, לעבר קאהיר או אל-עריש, מוטב שיתכונן ל"חסום. פשוטו כמשמעו. ביציאה מן העיר חסום הכביש עלידי מיחקרמכס, שבו מתנינים הנוסעים המצריים בסבלנותם ה"עילאית במשך שעה, שעתיים ושלוש ל"בדיקת המוכסים, הבודקים את הכל וגור"בים את המגיע להם.

מי שיבוא באוניה וימשיך בדרכו ב"אוניה יהיה פטור מצרה זו, ויוכל לרכוש את מחשבותיו במשימה המיתית - איך להבטיח את הסחורה מבעד למכס הישראלי. הגאון הישראלי בוודאי ימצא פיתרון גות הולמים.

כל ישראלי מתפלל מן הסתם בליבו, כי העיר תישאר סגורה לפני כל הישראליים האחרים, ותישמר לו כגורעין פרטי. אך מוטב להתכונן לבאות. הישראליים יבואו.

האיש שהקים את העיר, פרידנאנד דה-לספ, לא יראה אותם. פסליהנעק שלו, שמר על הכניסה לתעלה, הפל עלידי המצרים מרוב התלהבות על התלאמה, ערב מילחמת-סיני. נשאר רק הכן הריק, המשיך קוף על מראה מרהיב - הים הפתוח מצפון, התעלה היפה מזרח. ומעברת ה"שני העיריאהחות. פורט-פואד, ובכל ימי השנה - להקות אוניות, המתנינות לכניסה לנתיביהים שהיה פעם סמליהמלחמה, ושהיה עתה לסמליהשלום.

(המשך מעמוד 59)

לגשת עם הטופס הזה למוסך מורשה המספל אך ורק בסוג המכונית הנדונה, ולבקש הצעות מחיר התיקונים המומלצים עלידי המכון. את מחיר התיקונים האלה עלידי להוסיף על מחיר המכונית המבוקש, ולתפכם לגורם מיקוח.

המיסמכים

והמוקשים בדרך אליהם

חלק ראשון ובלתי-נפרד מקניית מכונית מיד שניה הוא תהליך בדיקת המיסמכים והבעלות. אתה יכול לדעת בנקל אם ה"מכונית שאחזק קונה לא שייכת למוכר הישיר שלך. זה פשוט. הוא לא מופיע ברשימת-הרכב, והוא לא תתום ישירות על כתביהמכר. לעומת זאת, הוא שופע סיפורים על מכונית של הגיס, של הדוד, של החמות, שלא הספיק להעביר בעלות, ו"כיוצא בזה אף-לילה-הירולילה.

חובה שתהיה זהות בין

מה שרשום ברשימת-הרכב,

ובין החתימה בשטר המכר

המתוכנניקים אינם רושמים בשום-פנים ואופן את הרכב על שמם, אלא מחזיקים בשטר-מכר חתומים בידי בעל המכונית האמיתי. החלק המיועד לרישום הקונה חלק, ופנוי לרישום הבעלים החדשים שי"בדוק.

בדק את הרכב באחד המכונים. הר בדיקה יצאה בסדר. החלטת לקנות. לפני שאתה מוכר את הכסף, זו חובה: לך עם המוכר למישרד-הרישוי העובד כל השנה שעות-קייץ עדינות (מ-7 עד 12.30 בלבד!) ובדוק: האם המוכר החתום על שטר-המכר אכן מופיע ברשיון שם, ומה מצב העיקולים וההגבלות אם יש כאלה.

את רכושך תציל

בזאת!

אין זו פעולה כה מיותרת כפי שנדמה ממבט ראשון. לא פעם גם המוכר עצמו אינו יודע שיש לו עיקול ממס-הכנסה, או מזוגתו הכועסת, ובתום-לב מוביל אותך לפח. עובדה שלא עושה פח זה נעים יותר.

שם, במישרד-הרישוי, תן למוכר את הכסף. שלא ילחצו אותך שיש ביקוש רב על הרכב.

העברת בעלות

כדאי לבצע את העברת הבעלות בבנק, שהיא נוחה מאוד, רק אם המוכר יודע לך מעל לכל ספק, העברת הבעלות בבנק זו אליה נוחה, וקוצ גדול בה (למוכר דווקא), בדמות ד"חות-תנועה של הקונה השובב - המגיעים עדיין אל המוכר, זאת, מכיוון שתהליך העברת הבעלות מהבנק אל מישרד-הרישוי המחוזי עלול להתמשך על-פני כמה חודשים טובים.

ישנה שיטה בדוקה לחסוך ריצות והו"כחות שאתה ח"י-מפשע.

המוכר! צלם מייד את החלק של שטר-המכר שמוחתם עלידי הבנק או ה"דואר, והמצטרף לרשימת-הרכב העובר לה קונה, דאג באופן מיוחד ששמו של ה"קונה, כתובתו, ומיספר תעודת-הזהות שלו יופיעו במקום המיועד לכך. (ואל תדלג על זה למרות שנהגים לעשות זאת. ב"מחשבה שאין צורך למלא את פרטי ה"קונה, בטופס שמייד הולך איתו ברשיון, או למה הכפילות? הנה למה!) ובכן, צלם את החלק הזה ב-5-6 העתקים, ושומר אותם איתך לפחות שנה!

קיבלת דו"ח תנועה כשהמכונית כבר לא ברשותך - עליך לשלוח אחד ההעתקים המצולמים לאגף-התנועה שב"מיטרה באזור מגוריך. עם הדו"ח ה"מצורף, זכור, העברת הבעלות על הרכב הזה עיקר, המוכר! אל תתפתה לעצלות, ואל תמכור בשיטת ה"יהיה בסדר", כי המון פעמים, שום דבר לא בסדר אחריכך!

אפשר לקנות מכונית ולהישאר בחיים. הכתבה הזו תעזור לך לעשות זאת.

(המשך מעמוד 71)

מתנועת כן, ולא שומר על קשר עם התנועה ואנשיה.

פרחן כועס כאשר מביאים לו דוגמות של פנאטים ודוגמת, "מזל הירוקת" ואר"מר: "מזל הירוקת היא לא סמל לאלה הרוצים לעצור את הנסיגה. אמצעי-התיק" שורת הפכו אותה לגיבורה. בינינו אף אחד לא מחשיב אותה."

נכבש את סיני

כמו ב-48'!

הוא טוען בלהט כי ימית לא תוחזר. הכיצד? "אנחנו נעצור את הנסיגה מסיני. ביום פקודה יתייצבו לימיננו מאות אלפי אנשים מדינת ישראל."

עד כמה רחוק הוא מוכן ללכת? פרחן מתקשב לענות. הוא נושא גאווה פוליטי-פילוסופי ארוך, בן רבע שעה, ואינו עונה לעניין.

כשהוא נשאל אם התנועה נערכת למילי"חמה של ממש, הוא משיב בדיבורים של כלום כמו: "אין לנו סליקים של נשק, לנו סליקים של אמונה ושל נוער בן 18. אנחנו נערכים לקליטת עשרות אלפי איש, עם כל המשתמע מכך. בחר דשים הקרובים נקים עשרות ישובים, נקים עובדות בשטח.

הרב אריאל עומד בראש ועדת ההיגוי המעניקה שמת ליושבים החדשים. האחר זיוות-הדמה של אריק שרון, המגדלים הפורחים הפכו לעובדות בשטח. אנחנו נכבוש את סיני כמו שכבשנו ב-48'. שום דיבורים על "בדם ואש", שום דיבורים על "טיפת הדם האחרונה". פה ושם פליטות-פה כמו, "בששת-הימים הייתי ב"מילחמה על חבל ימית. אם אצטרך, אלחם שנית וגם הפעם לא אשאל שאלות." פה ושם הערות של אשתו כמו, "אל תנסה להשתחרר ממילואים, אתה צריך לחזור לכושר קרבי. בחודשים הקרובים תודקק לכושר שלך."

אבי ולורה פרחן הם אנשים חילוניים. היא מסתובבת בבית במינסים קצרים ובגב חשוף, גם כשמבקר במקום הרב אריאל, המרחק בינם ובין הדת רב. מה להם ולדתיים הממלאים את ימית? האם הם נעצרים לחשוב רגע מה יקרה אם אומנם תשאר ימית בידי ישראל, אך תהפוך לבני-ברק של הדרום? האם אבי פרחן היה מוכן לגור במאה-עשרים או בבני-ברק?

בעוד שלורה משיבה מייד וללא היסוס: "בשום-פנים-ואופן לא. אני לא רוצה לה" יות בין דתיים, משיב אבי הדיפלומט במישפט נדוש: "אני מעדיף שיכבשו את ימית חובשי כיפות ולא חובשי כפיות." כשהוא נלחץ אל הקיר הוא מודה ש"אם ימית תהפוך דתית נעבור למעוזיהם. אני חולם להקים שם כפר-דייגים, שיספק שרותי תיירות ודיג לתו"שבי הנגב."

פרחן מפריח סיסמות: "המצרים אמרו: אף יהודי לא אדמת סיני, זה מזכיר לי את הנאצים, את היודנראט". ועוד: "אני רואה את התסריט באופן ברור: שיתחת האוטונומיה מתפוצצות, המצרים מחזירים שגיר, סיני נשארת בידיהם, בכל הנוגע לפיצויים הוא ניהור מלהא" שים את הפיצויימיניקים: "הגורם הישיר והאחראי הראשי הוא ראש-הממשלה, הוא היה זה שבא לימית, ואמר שהממשלה תפצה את תושביה ברוחב-לב. כעת התור שבים דורשים ממנו לפרוע את המסך ברוחב-לב." וגם עד דוד לוי, ממלא-מקום ראש-הממשלה יש לו מה לומר: "הוא שכח מומן מה זאת ימית. הוא בא אלינו כשר-פינוי ולא כשר-בינוי, או אמרתי לו שהוא לא רצוי."

לסיום אומר פרחן: "אנשים אומרים ששאני דו"קישוט ושאיני דואג לאשתי ולילדי, אך הם אינם יודעים כי אני דואג, ועוד איך דואג! אני מאמין שנישאר בימית לנצח, ואני עושה כ"מ לה שאני יכול בשביל זה."

ארבעה חודשים לפני הפינוי, ולורה פרחן ממשיכה לטפל בלול התרנגולות שלה, לעבד את הגינה, אף פרחן ממשיך לצבוע את קירות ביתו. הילדים ממשיכים ללמוד בבית-הספר בימית, איש לא רשם אותם לשיש האחרון של שנת הלימודים במרכז הארץ.

מישפחת פרחן נהגת כאלו אין הפינוי עומד בשער. רק דבר אחד מעיב על האידיליה הזאת: דירתם של בני-הזוג פרחן שבנוהה שרת ליד צהלה, שהיתה מוכרתת כל השנים, עומדת כעת ריקה ומרוהטת. בני-הזוג, לא השכירו אותה, מה שבטוח בטוח. שרית ישי